

Arrest

nr. 145 822 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod van 19 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 december 2013 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

INREISVERBOD

Aan de heer die verklaart te heten:

(..)

wordt een Inreisverbod voor vijf Jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.12.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ in uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 01.04.2009, 03.11.2010 en 10.02.2012 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.

■ in uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 5 jaar. De betrokkene heeft fraude gepleegd of heeft onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden:

Er wordt aan betrokkene een termijn van 5 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene gebruik heeft gemaakt van valse identiteitsdocumenten. Hij heeft in het kader van zijn asielaanvraag, ingediend op 13.04.2004, gebruik gemaakt van een valse Burundese identiteitskaart. Hij heeft deze valse identiteitskaart ook voorgelegd bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 30.09.2009. Vervolgens heeft betrokkene bij de aanvragen om machtiging tot verblijf, ingediend op 06.06.2011 en op 12.08.2013, een vals Burundees paspoort voorgelegd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Eerste onderdeel

De bestreden beslissing stelt enerzijds dat een inreisverbod van 5 jaar wordt opgelegd en anderzijds dat er een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

De bestreden beslissing bevat een tegenstrijdige motivering.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

Verzoeker verblijft sinds 2004 in België en heeft verschillende regularisatie-aanvragen ingediend. In deze aanvragen heeft verzoeker verwezen naar zijn langdurig verblijf in België, alsook naar het feit dat hij op 28.05.2013 vader werd van een zoon, I. J. K. (...), geboren uit zijn partnerrelatie met mevrouw M. C. (...), asielzoekster van Guineese nationaliteit.

In casu is het inreisverbod stereotiep gemotiveerd en houdt absoluut geen rekening met de individuele omstandigheden eigen aan verzoeker.

Overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn is het echter duidelijk dat het inreisverbod rekening moet houden met de individuele omstandigheden eigen aan elk dossier.

Zo leest men in de overweging 14:

"Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar."

Artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn stelt:

"2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11 stelt ook uitdrukkelijk dat "de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Verzoeker wijst er voorts op dat de termijn van 3 of 5 jaar voor dit inreisverbod een maximumtermijn betreft. Tegenpartij is bijgevolg niet gehouden tot het afleveren van een inreisverbod met een duur van 3 of 5 jaar.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet waarom tegenpartij deze maximumtermijn van 3 of 5 jaar i.p.v. een kortere termijn voor het inreisverbod toepast.

Zoals reeds herhaaldelijk onderstreept door Uw Raad, dient er bij het nemen van inreisverbod nochtans rekening te worden gehouden met de individuele omstandigheden:

“Overigens merkt de Raad op dat uit de motivering van het bevel geenszins kan blijken dat de administratie rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden in hoofde van de betrokkene, hoewel de administratie hiervan op de hoogte was en de duur van het inreisverbod, zijnde 3 jaren, de administratie ertoe had moeten brengen hier bijzondere aandacht voor te hebben. Zelfs in de hypothese dat de administratie rekening zou hebben gehouden met deze omstandigheden, quod non, diende ze uit te leggen waarom deze omstandigheden niet in de weg stonden van de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar.”¹

In een arrest dd. 28 augustus 2013 stelde Uw Raad ook duidelijk:

“In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, in het bijzonder dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2012. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoekster. Verzoekster betwist ook niet dat haar een inreisverbod kon worden opgelegd, doch stipt aan dat nergens wordt gemotiveerd waarom de verweerder heeft gekozen voor een maximumtermijn. In deze argumentatie kan verzoekster worden gevolgd. Aangezien de wet duidelijk stelt dat er een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd, betekent dit dat de verweerder zelf de duur van het inreisverbod kon bepalen met dien verstande dat de duur de drie jaar niet mocht overschrijden. Het is geheel niet duidelijk waarom verweerder gekozen heeft voor de maximum termijn. Op dit punt is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.”²

Doordat verwerende partij onmiddellijk de maximumtermijn oplegt en dus niet, door bijvoorbeeld de termijn te moduleren impliciet te kennen geeft dat zij rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, geeft zij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek.

Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vervat in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing werd dit wetsartikel in casu niet correct toegepast (RvV 27 februari 2013, nr.98.002).

De bestreden beslissing schendt artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan verzoeker die nochtans tijdig ter kennis waren gebracht van verwerende partij.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat verzoeker fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt in de zin van artikel 74/11 §1 derde lid Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient gesteld te worden dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van het feit dat verzoeker aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 07.08.2013 naast een kopie van zijn nationaal paspoort met nummer 152009, afgeleverd op 27.01.2011, tevens een attest dd. 17.02.2012 in, afgeleverd door de Ambassade van Burundi te Brussel.

Middels dit attest toont verzoeker aan dat zijn paspoort met nummer 152009, afgeleverd op 27.01.2011, een origineel en rechtsgeldig document betreft (stuk 2 gevoegd aan de 9bis-aanvraag).

Dit attest bevindt zich in het administratief dossier.

Tegenpartij stelt ten onrechte dat verzoeker gebruik zou hebben gemaakt van een vals nationaal paspoort.

Daarnaast is op te merken dat niet vaststaat dat verzoeker gebruik zou hebben gemaakt van een vals identiteitsdocument in het kader van zijn asielaanvraag, dat overigens dateert van 10 jaar geleden. De beslissing van het CGVS met betrekking tot dit identiteitsdocument is geen beslissing van een administratieve rechtbank, waarbij tegenpartij zich op een in kracht van gewijsde getreden arrest zou kunnen beroepen.

Overigens heeft de Raad van State herhaaldelijk bevestigd dat het principe “omnia fraus corrumpit” geen toepassing kent in de Belgische rechtsorde (RvS, n°191.586 18 maart 2009 ; RvS n°190.783 25 februari 2009).

De bestreden beslissing schendt artikel 74/11 §1 derde lid Vreemdelingenwet.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Waar verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een tegenstrijdige motivering bevat nu enerzijds gesteld wordt dat een inreisverbod van vijf jaar wordt opgelegd en anderzijds dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, dient de Raad evenwel vast te stellen dat uit lezing van de bestreden beslissing overduidelijk blijkt dat het de bedoeling van de verwerende partij is een inreisverbod voor een duur van vijf jaar op te leggen. Immers blijkt uit de motieven dat er tot driemaal toe op gewezen wordt dat een inreisverbod voor vijf jaar wordt opgelegd. De eenmalige verwijzing naar een termijn van drie jaar kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen. Het eerste onderdeel van het enig middel kan dan ook niet aangenomen worden.

2.5. Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing stereotiep gemotiveerd is en geen rekening houdt met haar individuele omstandigheden.

2.6. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Zoals verzoekende partij aanstipt, vormt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld), en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

De Raad merkt op dat in casu de bestreden beslissing aangeeft dat zij gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 19 december 2013, waarin blijkens het administratief dossier aan verzoeker het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten zonder termijn (bijlage 13).

Als reden van voor het opleggen van het inreisverbod zelf vermeldt de bestreden beslissing vervolgens het volgende:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

x² Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 01.04.2009, 03.11.2010 en 10.02.2012 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgische grondgebied (...)”

In casu vermeldt de bestreden beslissing als motivering voor de duur van vijf jaar voorts het volgende:

“in uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 5 jaar. De betrokkene heeft fraude gepleegd of heeft onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden:

Er wordt aan betrokkene een termijn van 5 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene gebruik heeft gemaakt van valse identiteitsdocumenten. Hij heeft in het kader van zijn asielaanvraag, ingediend op 13.04.2004, gebruik gemaakt van een valse Burundese identiteitskaart. Hij heeft deze valse identiteitskaart ook voorgelegd bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 30.09.2009. Vervolgens heeft betrokkene bij de aanvragen om machtiging tot verblijf, ingediend op 06.06.2011 en op 12.08.2013, een vals Burundees paspoort voorgelegd.”

Zoals blijkt uit voorgaande motivering en in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt wel degelijk gemotiveerd waarom er gekozen wordt voor een inreisverbod van vijf jaar.

2.7. Waar de verzoekende partij verder betoogt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt en onzorgvuldig tot stand is gekomen, komt het haar toe om aannemelijk te maken dat de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens niet correct zou hebben beoordeeld of dat zij op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen, en dit met concrete argumenten. De verzoekende partij stelt dat verwerende partij er ten onrechte van uitgaat dat zij gebruik heeft gemaakt van een vals paspoort, doch de Raad wijst erop dat uit de beoordeling van de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 19 december 2013 blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het attest van de Burundese ambassade waarbij ze vaststelde dat dit attest geen afbreuk kan doen aan de bevindingen van de Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr 145 821 van 19 mei 2015. Door opnieuw te verwijzen naar dit attest maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij geen gebruik heeft gemaakt van een vals paspoort. De Raad ziet voorts niet in, wanneer blijkt uit het administratief dossier dat verwerende partij aangaande voormeld attest reeds een beslissing heeft genomen, zij gehouden is om al deze elementen nogmaals te vermelden in de thans bestreden beslissing.

Ook, wat betreft het valse identiteitsdocument, dient vastgesteld dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij op 26 januari 2005 heeft vastgesteld dat verzoekende partij een valse Burundese identiteitskaart heeft voorgelegd. Immers, uit onderzoek van de Cedoca-dienst is gebleken dat het nummer van de identiteitskaart vals is omdat op 8 november 2004 de afgeleverde identiteitskaartnummers door de Burundese autoriteiten niet hoger lagen dan het nummer dat op 12 december 2003 op de identiteitskaart prijkte en dat bovendien de persoon die de identiteitskaart had afgeleverd reeds in juni 2002 was vervangen door een andere persoon. Tevens blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 september 2009 zich opnieuw bediende van voormelde valse identiteitskaart. Verzoekende partij meent dat de verweerder zich niet kan steunen op de bevindingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad ziet evenwel niet in waarom de verweerder geen rekening zou mogen houden met de bevindingen van voormelde instantie, louter omwille van het feit dat deze instantie geen rechtbank is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verworpen. Verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de voorgelegde identiteitskaart – in tegenstelling tot de objectieve vaststellingen inzake valsheid – wel degelijk een authentiek document betrof.

Het betoog van de verzoekende partij inzake het adagium *“fraus omnia corrumpit”* is voorts niet dienstig nu de verweerder in casu geen toepassing heeft gemaakt van voormeld adagium maar wel van artikel 74/11, §1, derde lid waarbij geoordeeld werd dat gelet op het gebruik van valse stukken verzoekende partij fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden zodat haar een inreisverbod voor de duur van vijf jaar wordt opgelegd.

De Raad stelt voorts vast dat de verschillende regularisatieaanvragen van verzoekende partij werden afgewezen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt voorts dat verzoekende partij inderdaad gewag maakte van een minderjarig kind, doch blijkt tevens dat verzoekende partij zelf verklaarde naar aanleiding van een gehoor bij de politie inzake schijnhuwelijk/schijnrelatie dat de moeder van haar kind geen verblijfsrecht heeft op het Belgische grondgebied zodat evenmin blijkt dat haar kind verblijfsgerechtigd is waarbij voorts dient vastgesteld dat verzoekende partij eveneens verklaarde dat zij niet in staat is te voorzien in de opvoeding van het kind en zij dit slechts sporadisch bezoekt zodat de Raad aldus niet inziet – minstens maakt verzoekende partij dit niet aannemelijk – op welke wijze deze elementen een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen of opwegen tegen de vaststellingen zoals deze blijken uit de bestreden beslissing.

Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij op de hoogte is van het langdurig verblijf van verzoekende partij op het Belgische grondgebied, nu in de bestreden beslissing gewezen wordt op het feit dat aan de verzoekende partij over de jaren heen diverse bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven die verzoekende partij evenwel naast zich heeft neergelegd. Samen met de vaststelling dat verzoekende partij zich bediend heeft van valse documenten, oordeelt de gemachtigde dat verzoekende partij omwille van voorgaande individuele omstandigheden een inreisverbod van vijf jaar wordt opgelegd.

Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met de individuele omstandigheden eigen aan haar zaak.

2.8. Verzoekende partij toont geen schending aan van voornoemd artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aannemelijk gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER